

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisivitatea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a treia

CAUZA STOICAN ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 3097/02)

Hotărâre

Strasbourg

6 octombrie 2009

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Stoican împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, *președinte*, Elisabet Fura, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Alvina Gyulumyan, Luis López Guerra, Ann Power, *judecători*, și Santiago Quesada, *grefier de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 15 septembrie 2009,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 3097/02 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, doamna Georgeta Stoican („reclamanta”), a sesizat Curtea la 22 decembrie 2001, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Reclamanta a fost reprezentată de Dumitrescu și Dinu, o firmă de avocați din București. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamanta pretinde, în special, faptul că arestarea sa preventivă nu a respectat cerințele de la art. 5 § 3, având în vedere că nu a fost adusă de îndată în fața unei instanțe și a fost ținută prea mult timp în arest, fără o motivare concretă.

4. La 28 februarie 2008, președintele Secției a treia a hotărât să comunice Guvernului cererile. Întemeindu-se pe dispozițiile art. 29 § 3 din Convenție, acesta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. Reclamanta s-a născut în 1963 și locuiește în București.

6. La momentul faptelor, aceasta era judecător la Judecătoria București. Două anchete penale au fost inițiate împotriva sa, sub suspiciunea că a falsificat în mod repetat documente oficiale în exercitarea îndatoririlor sale, ca parte a unui grup organizat, în scopul obținerii de titluri de proprietate pentru diferite proprietăți din centrul orașului București.

7. În temeiul dispozițiilor Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, reclamanta a fost suspendată din funcție pe parcursul anchetei penale.

8. La 18 septembrie 2001, aceasta a fost demisă din funcție prin ordinul Consiliului Superior al Magistraturii pentru incapacitate profesională evidentă. La 15 iulie 2003, decizia a fost aprobată de Președintele României și, la 3 noiembrie 2003, aceasta a fost admisă de Înalta Curte de Casație și Justiție (fosta Curte Supremă de Justiție) în urma apelului reclamantei.

A. Primul set de proceduri

9. La 9 octombrie 2001, Parchetul Curții Supreme de Justiție a inițiat ancheta penală împotriva reclamantei.

10. La 27 noiembrie 2001, reclamanta a fost arestată pentru treizeci de zile, din dispoziția procurorului, în legătură cu ancheta penală inițiată împotriva sa.

Reclamanta a declarat recurs împotriva mandatului de arestare pe motiv că încălca cerințele legislației interne sau pe cele prevăzute la art. 5 § 3 din Convenție.

11. La 5 decembrie 2001, Curtea de Apel București a menținut mandatul de arestare. Aceasta a considerat că probele din dosar indicau o suspiciune întemeiată conform căreia a comis infracțiunile de care era acuzată. Aceasta a considerat că acțiunile sale, care erau contrare ordinii publice, au fost agravate de faptul că reclamanta era magistrat la momentul respectiv.

La 14 decembrie 2001, Curtea Supremă de Justiție a păstrat mandatul cu două voturi pentru și unul împotriva. Cel de-al treilea magistrat și-a exprimat opinia separată conform căreia nu existau motive pentru arestarea reclamantei.

12. La 19 decembrie 2001, curtea de apel a prelungit arestarea preventivă a reclamantei cu treizeci de zile, la cererea procurorului. Aceasta a luat act de faptul că:

„motivul invocat – în lumina complexității cauzei care impune ca procurorul să efectueze anchetele precizate în cererea sa – reprezintă o justificare suficientă în temeiul art. 155 și urm. C. proc. pen.”

La 28 decembrie 2001, Curtea Supremă de Justiție a considerat că încheierea menționată este legală.

13. La 24 ianuarie 2002, curtea de apel a prelungit arestarea preventivă a reclamantei pe motiv că eliberarea sa este contrară ordinii publice, având în vedere caracterul serios al acuzațiilor de care era acuzată și riscul de a genera neîncrederea opiniei publice în sistemul judiciar.

La 6 februarie 2002, Curtea Supremă a redus noul termen de detenție la cincisprezece zile.

14. La 7 februarie 2002, curtea de apel a prelungit perioada de detenție cu încă treizeci de zile pe motiv că motivele invocate pentru arestare există în continuare.

La 15 februarie 2002, Curtea Supremă a redus din nou durata de detenție la cincisprezece zile.

15. La 21 februarie 2002, curtea de apel a prelungit perioada de detenție cu nouăzeci de zile pe aceleași motive, pentru a-i permite judecătorului să-și finalizeze investigațiile. La 5 martie 2002, Curtea Supremă a menținut încheierea.

16. La 14 martie 2002, curtea de apel a respins o nouă cerere a procurorului de prelungire a perioadei de arest preventiv a reclamantei, de la 15 aprilie la 14 mai 2002. Aceasta a considerat că motivele care au justificat luarea acestei măsuri nu mai există. Aceasta a luat act de faptul că reclamanta a fost suspendată din funcție și a subliniat că pretinsul pericol pentru ordinea publică nu trebuie evaluat în termeni abstracti. Aceasta a luat act de faptul că procurorul nu a înregistrat niciun progres în ceea ce privește investigațiile după arestarea reclamantei și nu a aplicat măsurile procedurale pentru care a cerut în mod repetat prelungirea detenției.

La 15 martie 2002, Curtea Supremă de Justiție a anulat decizia pe motiv că documentele din dosar justificau prelungirea.

17. La 10 aprilie 2002, curtea de apel a respins, pentru aceleași motive, o altă cerere de prelungire.

La 12 aprilie 2002, Curtea Supremă a anulat, din nou, hotărârea preliminară.

18. În următoarele încheieri în speță, curtea de apel nu a examinat detenția reclamantei, având în vedere că a fost „arestată în raport cu alte anchete penale” (infra, punctul B).

19. La 13 iunie 2002, reclamanta a fost judecată împreună cu alte persoane. Acuzarea a examinat aproximativ patruzeci de martori, documentele au fost transferate de la diferite autorități și au fost prezentate mai multe rapoarte ale unor experți.

20. La 31 octombrie 2003, curtea de apel s-a pronunțat, condamnând-o pe reclamantă pentru abuz de autoritate și fals intelectual la cinci ani de închisoare. Sentința reclamantei a fost prelungită cu șapte ani de închisoare în urma apelului (decizia din 28 februarie 2005 a Curții Supreme de Justiție) și a devenit definitivă la 24 martie 2006.

21. La 13 noiembrie 2007, reclamanta a fost repusă în libertate.

B. Al doilea set de proceduri

22. La 11 aprilie 2002, reclamanta a fost arestată de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București în legătură cu ancheta penală inițiată împotriva sa. Procurorul a justificat mandatul pe motiv că fapta penală de care a fost acuzată se pedepsea cu minim doi ani de închisoare și că nearestarea sa ar fi fost contrară ordinii publice.

23. La 23 aprilie 2002, reclamanta a fost adusă în fața curții de apel pentru examinarea apelului său împotriva mandatului de arestare.

La 24 aprilie, Curtea de Apel București a pronunțat o încheiere; aceasta confirma mandatul de arestare după cum urmează:

„Conform ultimului alineat al art. 140 C. proc. pen., instanța poate revoca mandatul de arestare [...] doar dacă consideră că măsura a fost ilegală.

Totuși, în prezenta speță, arestarea [reclamantei] îndeplinește condițiile prevăzute la art. 148 C. proc. pen. și criteriile de la art. 136 alin. (3) C. proc. pen, care vizează să asigure o gestionare corespunzătoare a anchetei penale; prin urmare plângerea [reclamantei] împotriva mandatului de arestare se consideră neîntemeiată și va fi respinsă.

[...]

În ceea ce privește cererea de eliberare provizorie pe cauciune, conform art. 160⁴ și 160⁶ alin. (5) C. proc. pen., competența de rezolvare a cererii revine, în cursul urmăririi penale, procurorului și, în cursul judecării, instanței sesizate cu fondul cauzei.

Prin urmare, instanța nu are competența de a examina cererea, în măsura în care cauza este, în prezent, în etapa de urmărire penală, sub controlul exclusiv al procurorului”.

De asemenea, instanța a stabilit că procurorul avea competența de a emite un mandat de arestare, și a respins plângerea reclamantei împotriva acestuia.

La 7 mai 2002, Curtea Supremă de Justiție a confirmat încheierea, susținând, în special, că motivele care au justificat impunerea măsurilor preventive existau în continuare, iar arestarea reclamantei era legală.

24. La 29 aprilie 2002, Curtea de Apel a prelungit perioada de arest a reclamantei cu alte treizeci de zile, la cererea procurorului. Aceasta a reținut că:

„Motivele invocate pentru luarea măsurilor există în continuare, în ceea ce privește natura infracțiunii, circumstanțele faptelor și consecințelor rezultate.

În plus, prelungirea perioadei de arest preventiv este necesară, având în vedere complexitatea cauzei, care necesită examinarea mai multor martori, diverse expertize, obținerea de documente din partea autorităților și confruntări”.

La 15 mai 2002, Curtea Supremă de Justiție a respins apelul reclamantei și a confirmat încheierea menționată.

25. La 29 mai 2002, curtea de apel a respins o altă cerere din partea procurorului și a refuzat prelungirea arestării reclamantei cu o lună. Acesta a reținut că parchetul obținuse deja probe și nu putea justifica prelungirea arestării reclamantei; de asemenea, s-a reținut că reclamanta a fost demisă din funcție, deci nu mai era o chestiune de ordine publică.

La 30 mai 2002, Curtea Supremă a anulat decizia de mai sus și a prelungit mandatul cu șapte zile pentru a-i permite procurorului să obțină mai multe probe, după cum solicitase.

26. La 5 iunie 2002, reclamanta a fost trimisă în judecată pentru abuz de autoritate și fals intelectual, în legătură cu fapte similare celor investigate în dosarul penal menționat (descriș supra, A).

27. La 6 iunie 2002, curtea de apel a respins o nouă cerere a procurorului de prelungire a mandatului și a dispus punerea în libertate a reclamantei, considerând că motivele pentru păstrarea în arest nu mai existau.

În aceeași zi, Curtea Supremă a anulat decizia; s-a susținut că, în cauză, curtea de apel nu și-a motivat decizia și că punerea în libertate a reclamantei era în continuare contrară ordinii publice, având în vedere că este posibil să fi săvârșit mai multe infracțiuni similare. Prin urmare, aceasta a prelungit perioada de arest preventiv cu treizeci de zile.

28. La 24 iunie 2002, curtea de apel a prelungit mandatul de arestare al reclamantei cu treizeci de zile, pe motiv că:

„[...] având în vedere că motivele care au justificat luarea acestei măsuri există în continuare, punerea sa în libertate este contrară ordinii publice și afectează ancheta”.

La 5 iulie 2002, Curtea Supremă a declarat inadmisibil recursul reclamantei, pe motiv că o decizie de prelungire a mandatului său făcea obiectul unui recurs simultan cu judecarea fondului cauzei.

29. La 1 august, 2 și 27 septembrie și 1 și 22 noiembrie 2002, curtea de apel a prelungit perioada de arest preventiv cu treizeci de zile, cu aceeași justificare. La 15 august, 9 octombrie și 27 noiembrie 2002, Curtea Supremă a declarat recursurile reclamantei inadmisibile. În două ocazii – 13 septembrie și 10 decembrie 2002 – Curtea Supremă a confirmat pe fond încheierile pronunțate de curtea de apel.

La 22 noiembrie 2002, curtea de apel a respins cererea de eliberare provizorie pe cauțiune a reclamantei.

30. La 20 decembrie 2002, curtea de apel s-a pronunțat în cauză. Aceasta a condamnat-o pe reclamantă pentru abuz de autoritate și fals intelectual la un an și șase luni de închisoare. Prin hotărârea definitivă din 4 iunie 2003, Curtea Supremă de Justiție a confirmat condamnarea, dar a redus pedeapsa la un an și patru luni de închisoare.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

31. Dispozițiile relevante din Codul de procedură penală privind arestarea preventivă și prelungirea acesteia sunt stabilite în hotărârea *Pantea împotriva României*, nr. 33343/96, pct. 150, CEDO 2003-VI (fragmente). Procedura privind depunerea plângerilor împotriva măsurilor preventive, inclusiv arestarea preventivă sunt descrise în hotărârea *Tase împotriva României*, nr. 29761/02, pct. 14-15, 10 iunie 2008.

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 5 § 3 DIN CONVENȚIE

32. Reclamanta s-a plâns de faptul că a fost arestată printr-un mandat de arestare emis de procuror, care încălca cerințele prevăzute la art. 5 § 3 din Convenție. În temeiul acestui articol, aceasta s-a plâns de faptul că arestarea sa preventivă a fost excesiv de lungă și prelungită în mod repetat fără motive relevante și suficiente. Art. 5 § 3 din Convenție se citește după cum urmează:

„Orice persoană arestată sau deținută, în condițiile prevăzute de paragraful 1 lit. c) din prezentul articol, trebuie adusă de îndată înaintea unui judecător sau a altui magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare și are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii. Punerea în libertate poate fi subordonată unei garanții care să asigure prezentarea persoanei în cauză la audiere.”

A. Cu privire la admisibilitate

33. Curtea constată că aceste capete de cerere nu sunt în mod vădit nefondate în sensul art. 35 § 3 din Convenție. De asemenea, Curtea constată că acestea nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarate admisibile.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

34. Guvernul a admis că mandatul de arestare emis de procurorul român încălca cerințele de la art. 5 § 3 din Convenție, astfel cum a fost dezvoltat în jurisprudența Curții, și că un termen de opt zile pentru a fi adus în fața unei instanțe este o perioadă care depășește perioadele pe care Curtea le consideră în general acceptabile. Totuși, aceasta a arătat faptul că Codul de procedură penală acorda puteri exclusive instanței în ceea ce privește dispunerea arestării preventive a unei persoane.

35. De asemenea, Guvernul susținea că detenția reclamantei nu a fost excesiv de lungă. În opinia sa, cele două măsuri luate împotriva reclamantei trebuie examinate separat de Curte. În plus, Guvernul a afirmat că ambele investigații erau extrem de complexe din cauza gravității faptelor și a numărului de persoane implicate. De asemenea, aceștia au evidențiat faptul că atât

curtea de apel, cât și Curtea Supremă de Justiție și-au motivat deciziile și au reexaminat la intervale scurte detenția reclamantei.

În sfârșit, acesta a afirmat faptul că cele două perioade de arest preventiv au reprezentat măsuri necesare de ordine publică și erau conforme cerințelor Convenției.

36. Reclamanta a contestat argumentele Guvernului. În special, aceasta a susținut faptul că arestarea sa preventivă trebuie examinată de Curte ca o singură perioadă și că a fost excesiv de lungă.

2. Motivarea Curții

(a) „Adusă de îndată în fața unei instanțe...”

37. Curtea reiterează faptul că, în cauza *Pantea*, citată anterior, aceasta a concluzionat că procurorul a încălcat condiția de independență față de executiv, astfel cum se prevede la art. 5 § 3 (a se vedea, *Pantea*, citată anterior, pct. 238). Aceasta nu identifică niciun motiv prin care să se ajungă la altă concluzie în prezenta speță, având în vedere că ambelor cauze se aplică aceleași dispoziții legale.

De asemenea, aceasta ia act de faptul că intervalul de timp până la examinarea mandatului de arestare a fost de opt zile în cazul primului set de proceduri și douăsprezece zile în cazul celui de-al doilea set de proceduri.

38. Curtea evidențiază faptul că, în cauza *Brogan și alții împotriva Regatului Unit* (29 noiembrie 1988, pct. 62, Seria A, nr. 145-B), citată anterior, aceasta a confirmat că o perioadă de detenție în arestul poliției de patru zile și șase ore fără a fi supusă unui control judecătoresc încălca cerințele stricte de la art. 5 § 3, chiar dacă avea rolul de a proteja întreaga comunitate împotriva actelor de terorism. Prin urmare, Curtea nu poate accepta, *a fortiori*, în prezenta speță, faptul că era necesară deținerea reclamantei pentru cel puțin opt zile înainte de a o aduce în fața instanței.

În consecință, a fost încălcat art. 5 § 3 din Convenție în această privință.

(b) Durata arestării preventive

39. Curtea reiterează jurisprudența sa constantă privind durata arestării preventive, în special în ceea ce privește prezumția pentru punere în libertate, calcularea perioadei de detenție și obligația autorităților de a oferi „motive relevante și suficiente” pentru o detenție prelungită [a se vedea, *Wemhoff împotriva Germaniei*, 27 iunie 1968, pct. 9, Seria A nr. 7, *Negoescu împotriva României* (dec.), nr. 55450/00, 17 martie 2005, și *Bykov împotriva Rusiei* (GC), nr. 4378/02, pct. 61-64, 10 martie 2009 și cauzele citate de acestea]

40. În prezenta speță, reține că părțile au opinii diferite cu privire la necesitatea unei examinări separate sau comune a celor două perioade de detenție. Cu toate acestea, Curtea nu consideră necesară soluționarea chestiunii, având în vedere că, în circumstanțele cauzei, chiar considerând că cele două perioade trebuie examinate separat, fiecare încălcă cerințele de la art. 5 § 3 din Convenție din următoarele motive.

41. Curtea ia act de faptul că reclamanta a fost reținută între 27 noiembrie 2001 și 14 mai 2002, conform primul mandat de arestare, și între 11 aprilie 2002 și 20 decembrie 2002, conform celui de-al doilea.

Instanța a prelungit perioada de detenție de șase ori și, respectiv, de nouă ori, considerând că parchetul avea nevoie de prelungire pentru a obține mai multe probe (să examineze martori și să întocmească expertize), și că gravitatea infracțiunii și statutul reclamantei, de judecător, ridică o problemă gravă de ordine publică.

42. Totuși, instanța nu a oferit motive concrete în baza faptelor din speță pentru a explica modul în care eliberarea reclamantei ar prejudicia obținerea de probe sau ar fi contrară ordinii

publice. În plus, Curtea ia act de faptul că instanțele interne au stabilit în repetate rânduri că ancheta nu a avansat după arestarea reclamantei și că parchetul nu a aplicat măsurile avute în vedere în cererile sale de prelungire a detenției reclamantei.

43. De asemenea, Curtea ia act de faptul că, odată cu trecerea timpului, raționamentul instanțelor interne nu a evoluat astfel încât să reflecte evoluția situației și că acestea nu au verificat, în lumina circumstanțelor cauzei, dacă motivele invocate inițial erau în continuare valide la stadii mai avansate ale anchetei; din contră, raționamentul instanțelor a devenit mai eliptic odată cu trecerea timpului. Curtea reiterează faptul că doar printr-o decizie motivată poate exista un control public al administrării justiției (a se vedea, *Bykov*, citată anterior, pct. 65-66, și *Suominen împotriva Finlandei*, nr. 37801/97, pct. 37, 1 iulie 2003).

44. Considerentele precedente sunt suficiente pentru a-i permite Curții să concluzioneze că, având în vedere lipsa de motive concrete pentru deciziile instanțelor interne, prelungirea repetată a arestării preventive a reclamantei încălca și art. 5 § 3 din Convenție.

II. CU PRIVIRE LA CELELALTE PRETINSE ÎNCĂLCĂRI ALE CONVENȚIEI

45. În sfârșit, reclamanta se plângea de faptul că, conform art. 5 § 1, nu existau motive concrete pentru arestarea sa la 27 noiembrie 2001 și că a fost reținută ilegal în perioada 2-4 august 2002.

46. Cu toate acestea, având în vedere toate elementele de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe cu privire la aspectele invocate, Curtea consideră că acestea nu indică vreo altă încălcare a drepturilor și a libertăților stabilite în Convenție sau în protocoalele la aceasta. În special, Curtea ia act de faptul că, în timp ce mandatul de arestare din 27 noiembrie 2001 nu furniza motive concrete pentru arestarea reclamantei, deciziile instanței pronunțate în urma apelului împotriva respectivului mandat au completat absența acestora (a se vedea supra, pct. 10 și, contrar acestuia, *Tase*, citată anterior, pct. 29). În ceea ce privește pretinsa ilegalitate a detenției, documentele de la dosar indică faptul că reclamanta a fost reținută în perioada 2-4 august 2002, conform hotărârii preliminare din 1 august 2002 (a se vedea supra, pct. 29).

Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în sensul art. 35 § 3 și 4 din Convenție.

III. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

47. Art. 41 din Convenție prevede:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

48. Reclamanta a solicitat 18 000 lei românești (RON) cu titlu de prejudiciu material, reprezentând valoarea salariilor pe care nu le-a primit în cursul perioadei de arest preventiv. De asemenea, aceasta a solicitat 5 350 dolari americani (USD), care reprezentau diferența dintre prețul fostului său apartament, pe care a fost nevoită să îl vândă după ce a fost eliberată din închisoare și cel al apartamentului mai mic pe care a trebuit să îl cumpere ulterior. Reclamanta a solicitat și 50 000 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu moral.

49. Guvernul a considerat că reclamanta nu a dovedit existența unei legături de cauzalitate între pretinsa încălcare și prejudiciile pretinse. De asemenea, acesta a considerat că suma solicitată cu titlu de prejudiciu moral era exagerată.

50. Curtea nu a identificat nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material pretins; prin urmare, respinge cererea. Pe de altă parte, recunoaște faptul că reclamanta a fost supusă unor suferințe și unui sentiment de frustrare ca urmare a faptului că statul nu a respectat drepturile prevăzute la art. 5 § 3. Pronunțându-se în echitate, Curtea acordă reclamantei 2 000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

B. Cheltuieli de judecată

51. De asemenea, reclamanta a solicitat 1 374,7 RON cu titlu de cheltuieli de judecată efectuate în fața instanțelor naționale și a Curții. Aceasta a trimis chitanțe care justificau 585 RON pentru plata taxelor în instanță și 187,9 RON pentru cheltuieli cu trimiterea unei scrisori către Curte.

52. Guvernul contestă aceste sume.

53. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant are dreptul la rambursarea cheltuielilor de judecată numai în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În speță, ținând seama de elementele pe care le deține și de criteriile menționate mai sus, Curtea consideră rezonabilă acordarea sumei de 250 EUR pentru toate cheltuielile.

C. Dobânzi moratorii

54. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA,

1. Declară cererea admisibilă în ceea ce privește art. 5 § 3 și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;

2. Hotărăște că a fost încălcat art. 5 § 3 din Convenție;

3. Hotărăște:

(a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, suma de 2 000 EUR (două mii euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral și 250 EUR (două sute cincizeci euro) plus orice sumă ce poate fi datorată pentru cheltuieli de judecată;

(b) că aceste sume trebuie convertite în moneda națională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății;

(c) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

4. Respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 6 octombrie 2009, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte